

ČEŠTINA JE VTIPNÝ JAZYK

Příběh

Jeden Angličan se rozhodl, že se naučí česky.

Docela mu to šlo, až do chvíle, kdy zjistil, že stačí, aby český švec potkal kolegu, který je také švec, a jen se s ním dá do řeči, už mluví s ševcem.

Ještě víc žasl, když se dozvěděl, že sotva se ti dva „šefci“ rozejdou, je zase každý z nich švec, ale nikdy ne „šefc“, ani kdyby zrovna byla válka.

Ten Brit byl člověk racionální, jako všichni Angličané, nenechal se odradit a zkoumal dál.

Pátral po tom, jak je to s tím podivným českým ševcem, a nevěřil svým očím, když přišel na to, že jen švec vezme do ruky náradí, hned je „šefcovské“, a to i když mu je půjčí sousední švec. Ještě víc ho zaujalo zjištění, že pokud kterýkoli český švec nechá práce a jde do penze, není už bývalý švec, je zase klidně švec, a jde-li do penze tucet kolegů, pak ševců. Ale nikdy šveců.

Když zjistil, že na českého ševce neplatí žádné pravidlo, pochopil, že by se musel v Čechách narodit, aby se v té šefcovské řeči vyznal. Vrátil se raději na ostrov a začal luštit křížovky.

TELEGRAMY 23

Pokud jde o roli, kterou hrajeme v životě, je většina z nás špatně obsazena.

Protistádní činnost.

Výjimečný stav: politik řekl pravdu.

Stávka robotů: za nelidštější podmínky.

Svět vznikl především proto, že to bylo povoleno.

Ze všech Marxů mám nejraději Marx Brothers.

Kdo mi nesedí, toho nemohu vystát.

Měli bychom také páchat dobro.

Měl čisté svědomí. Nikdy ho nepoužíval.

Politická scéna trpí nedostatkem charakterních rolí.

Čím vyšší tribuna, tím větší závrať.

„Ať žije!“ volal škodolibec.

Většina pomníků stojí na památku těch, kdo se přičinili o hodně padlých.

Je trapné, když kvůli bolavé hlavě státu musí brát
prášky celý národ.

Má-li národ dobré jméno, nepotřebuje pseudonym lidu.

Revolveruční hnutí.

Originální autor: používá jen vlastních citátů.

KAPESNÍ DIVADLO uvádí aktovku

LITERÁTI

První literát jí literární noviny.

Druhý literát jí esej o literárních novinách.

Třetí literát jí recenzi na esej o literárních novinách.

Čtvrtý literát jí polemiku s recenzí na esej o literárních novinách.

Pátý literát jí odpověď na polemiku na recenzi o eseji o literárních novinách.

Šestý literát jí dětský časopis, a musí proto sedět stranou.

Opona papírově šustí.

Konec

TELEGRAMY 24

Jde jen o to, aby o něco šlo.

Vrchol emancipace: pomník padlým ženám.

Skutečnost se mi často nezdá.

I anděl se dovede čertit.

Nemám čas na to, abych si představoval věčnost.

Každá čistka někoho pošpiní.

Škoda, že jsem vás nepoznal o pár manželství dříve.

Neustále upravuje svou paměť.

Potlesk byl tak bouřlivý, že se řečník lekl a začal říkat, co si doopravdy myslí.

Když už tu nezanecháme nic nového, mělo by tu zůstat alespoň to, co tu bylo, než jsme přišli.

Liduprázdná kniha.

Rehabilitovat anděla může být po čertech těžká práce.

Manželství je podnik, v němž oběma šéfům hrozí, že nenajdou zaměstnance.

Skutečnou hlavní roli hraje vždycky publikum.

„Cítím, že mne cosi svazuje,“ šeptala marioneta.

KAPESNÍ DIVADLO uvádí aktovku

KULIHRÁŠEK

Kulihrášek vstane ze své malé kulaté postýlky a zakutálí se do sufit.

Následuje minuta ticha.

Když uplyne, následuje druhá.

Pak třetí, čtvrtá, pátá, desátá minuta ticha.

Ticho trvá tak dlouho, dokud se nepodaří Kulihráška vyprostit.

Opona se stulí.

Konec

TELEGRAMY 25

Život marionety visí na niti.

Angažoval by se. Jen kdyby mu zajistili dostatečný počet repríz.

Revoluce se podařila. Ti, co byli ve vězení, jsou na svobodě, a naopak.

Od společenského postavení bolí záda.

„Jaká pastva pro oči,“ pravil pastýř při pohledu na stádo.

K tomu, abych zjistil, že někoho nesnáším, ho musím nejprve snášet.

Kdo má pevný postoj, toho nemůžeme vystát.

V malé zemi nemusí žít malý národ.

Charakterní roli je třeba hrát taky v zákulisí.

Nepodařený člověk – hlavní téma satiry.

Kdo má v sobě jiskru, toho hlídá řada ochotných hasičů.

Pravý humor je podnájemníkem smutku.

Proletáři všech zemí – smějte se!

Zvláštní je, že ačkoli myšlenka nemá hranici, střeží ji tolik celníků.

Jsou dva druhy komunistů. Ti, kteří věří, a ti, kteří jim to nevěří.

Já – král slovosledu.

ČEŠTINA JE VTIPNÝ JAZYK

Logika

Poslechněte, řekl pan Demner, já jsem rád, že ovládám taky řeč svý Mutti, takže můžu taky šprechovat česky. Na štěstí jsem von Frydek-Mistek, takže jsem genug zweisprachig.

Ten Unterschied je, že Deutsch je logisch a čeština je unlogisch. A často je docela verrueckt, entschuldigte mi to.

Tschechisch je bisschen blazen.

Vezměte si Beispiel – geduldig a undgeduldig – trpělivý a netrpělivý, auf Deutsch to dává smysl. Den Sinn. Ale když řeknete nemrava, tak nenajdete Gegenteil – čili mrava. Jasný?

Nebo – kdo moc nesprechuje je nemluva. Gut, ale co mluva? Neexistuje. Oder nedouk jo, aber douk není.

Genauso nezdvoraák, ale kein zdvořák.

Ta holka je netykavá, aber tykavá gibt es nicht. K tomu jí můžete ruhig tykat, ale stejně není tykavá. V němčině můžete dutzen a fertig.

Nebo tenhle Unsinn – nezbeda, nezbedná. Aber zbeda, zbedná gibt es wieder nicht.

Neurvalec ja, urvalec nein.

Nejapný ja, japný nicht.

Nehoráznost ja, ale horáznost unmöglich.

Nestyda ist gut. Ale warum nicht styda?

Nestoudný geht, stoudný ausgeschlossen.

Vy jste faehig říkat nemehlo, ale mehlo nikdy.

Nevrlec ja, aber vrlec – nikdy!

Nevrlý je negativ, gut, ale kde bleibuje logik, když vrlý neexistuje?

Nekňuba – kann sein, ale kňuba? Niemals!

*A nešvary a švary, nemotora a motora, nedomrlý a domrlý.
Já si manchmal myslím, že ta vaše Sprache je tak verrueckt
a verliebt ins negative hlavně kvůli Auslanderum. To abyste
od nich měli Ruhe.*

Tak a teď dokouřím, druknu nedopalek a jdu nach Hause.

Mimochodem, dopalek gibt es auch nicht, gel?

To mě aber už nemůže vůbec ueberraschen!